

(Zá)školáček

č. 6

květen-červen 2017

Obsah

Víte, že ...? Krátké zprávičky ze školního světa	1	Šikulové v pohybu Okénko do družiny	24
Jak to bylo, pohádka? - maminkám k svátku	2-3	Dopravní soutěž Okénko do družiny	25
Navštívit Vídeň a ... Průvodce	4-5	Odpoledne se Lvíčaty Okénko do družiny	26
Deváťáci na eskalátoru aneb Hnojník v Praze Fotoreportáž	6-7	Loučení s předškoláky Okénko do školky	27
Místo, kde tuhne krev v žilách Reportáž	8-9	Hurá na Radovánky	28-29
Okénko pro ... Zajímavé osobnosti naší školy	10-11	Poupátka se rozvíjela ve Strážce 30	30
Krajina Elišky Gorecké	12	Třikrát pro zasmání	31
Čtenářský koutek Marka Witase	13	Pro zábavu i poučení Osmisměrka	32
Dopis hrdinovi z knihy Okénko do čtenářských dílen	14	Školní rok úspěchů	33-37
Titulní strana podle mě Okénko do čtenářských dílen	15		
Pohledy do četby Okénko do čtenářských dílen	16		
Řekni to komiksem Okénko do čtenářských dílen	17		
Trochu jiná čtenářská dílna	18		
Co to je, když se řekne ... ekotým	19		
Náš ekotým přivezl zlato z Ekolympiády Reportáž	20-21		
Zdravá pětka	22		
Je libo něco pikantního? Recept	23		

Víte, že ...

Krátké zprávičky ze školního světa

... když jsme se chystali oslavit Den Země, oznámili meteorologové velmi špatné počasí? Proto jsme se rozhodli oslavu posunout o týden, ale ani tento den nebyl příznivý pro uskutečnění našeho záměru účastnit se velké úklidové akce v naší obci. Neuklidili jsme sice nic, zato jsme si k připomenutí tohoto svátku užili lečjakých akcí a akciček v jiném termínu. Třeba deváťáci a osmáci v matematice pracovali s daty z článku o třídění odpadu v České republice, sedmáci vařili zdravá jídla a šestáci skládali básničky na taková témata, jako jsou popelnice nebo bouřka a oheň. Dobré, ne?

... děti v družině Šikulové se učili vytvářet hranice slušného chování? Navštívila je školní metodička prevence paní Alma Cieslarová, která dětem připravila zajímavý program. Besedovalo se kupříkladu o tom, jak je velmi důležité naučit se domluvit s různými lidmi, vycházet s nimi a také s nimi spolupracovat, a to nejen s lidmi blízkými a s přáteli, ale i s lidmi, se kterými „si zrovna nepadneme do oka“, nebo se od nás odlišují svými schopnostmi, chováním atp.

... na Festivalu kreslení Krajina kolem nás, jenž se každým rokem v květnu koná na stráních a lukách Komorní Lhotky, bylo slunečno, a tak se našim děvčatům od první do deváté třídy, která se ho účastnila, dařilo? Vznikla krásná dílka z pleněru, která porota vysoce ocenila. Třeba i koně Kristýnky Hostašové z 1. třídy.

... v Chotěbuzi-Podoboře mají perfektní Archeopark, kam jezdíváme s naší dějepisáčkou paní učitelkou Plachtovou? Teď v červnu tam zajela se šestáky. Tak trochu si v replice slovanského hradiště vyzkoušeli, jak se kdysi mlela mouka, na voskovou tabulku si mohli rydlem něco napsat a taky si zastříleli z luku na slaměný terč. Zeptejte se jich, jak se jim to vše dařilo, třeba vám to prozradí.

... deváťáci měli možnost spojit si vlastní prožitky z návštěvy vyhlazovacího koncentračního tábora v Osvětimi se zkušeností přímého účastníka holocaustu pana Michala Salomonoviče z pobytu v koncentračních táborech v době 2. světové války? Pan Salomonovič, který tehdy byl ještě dítětem (nar. 1933) ve věku svých nynějších posluchačů, se také v té době musel vyrovnávat se smrtí svého otce, kterého nacisté popravili. Beseda jistě byla silným citovým zážitkem.

Jak to bylo, pohádko? – maminkám k svátku

Děti z divadelního kroužku zahrály maminkám k svátku pohádku o Sněhurce. Někteří herci nám sdělili své prožitky z představení i z hraní rolí.

Průvodce pohádkou

Ze začátku mi moje role Průvodce připadala těžká, protože jsem toho říkal moc. Ale když jsem si ji pořád opakoval a naučil se text zpaměti, už jsem ten pocit neměl.

A pak nám paní učitelka řekla, že budeme mít při představení porty. Nejdříve jsem nevěděl, o co přesně jde. Domýšlel jsem se, že budeme v ruce držet mikrofon a mluvit do něj. Říkal jsem si, že to bude dost nepraktické. Ale pak nám za ucho zavěsili malý mikrofonek. Nejdříve mi port trochu vadil, protože se mi hlas „sekal“, když jsem do něj mluvil. A také mě do boku tlačila krabička. Ale hlasová zkouška proběhla dobře.

Vojta Janecký jako průvodce

V zákulisí jsme nesměli mluvit, protože porty byly pořád zapojené a všechno by bylo slyšet v hledišti. Bylo to pro nás těžké, ale na jevišti nás vysílala paní asistentka Zarembová, která nás taky udržovala potichu. Na druhou stranu jsem nemohl na jevišti pořádně zakřičet, jak jsem to měl napsáno v roli, ale musel jsem krotit hlas, protože by jinak diváky rozbolely uši.

Ondra Čechotka jako královna a Daniel Wurszt jako myslivec

Svou roli jsem hrál v obleku. Zato moji kamarádi měli kostýmy. Jejich oblečení se mi moc líbilo, někteří vypadali srandovně. Nejlepší byl Ondra. Hrál dvojroli – byl královna a taky babizna. Pro každou roli měl jinou paruku, jednu oranžovou a druhou šedivou. Taky byl namalovaný, na tvářích měl třpytky a vážně vypadal jako holka. Měl na sobě šaty, které vypadaly ušité z něčeho jako závěs, a přes to takový hábit.

Hra se určitě líbila, protože lidi v hledišti se hodně a často smáli a dlouho nám tleskali. A po skončení představení jsme slyšeli, jak dospělí i spolužáci hru chválí, že vystoupení bylo hodně legrační.

Vojtěch Janecký, 4. tř.

Sněhurka na záskok

Sněhurku jsem nejdřív hrát neměla, ale kluk, kterému role patřila, onemocněl a paní učitelky si řekly, že bych ji mohla mít já. Takže jsem se přes víkend naučila text. Hned v pondělí na mojí první hrané zkoušce byla i paní ředitelka a asi to šlo.

V úterý jsme už pak měli zkoušku v kostýmech. Šaty jsem měla od paní učitelky Lehner. V tom korzetu jsem nemohla ani dýchat, přesto jsem si roli užívala, nejvíc ve scéně s myslivcem, který mě chtěl zabít, ale nakonec to neudělal.

I ostatní si to užívali. Děti, které se byly podívat na generálku, se smály, nejvíc, když se Ondra proměňoval z babizny zase na královnu.

Emma Sušovská, 7. B

Emma a Daniel ve zmíněné scéně

Ondra jako královna a Tablet v podání Nikoly Tlusté

Tablet neboli Zrcadlo

Hrála jsem roli Tableta, což je v pravé pohádce Zrcadlo. Text pro tři scénky, kde jsem hrála, jsem se naučila celkem snadno a rychle. Ani s hraním jsem neměla problém, ale kdybych se ve skutečnosti měla chovat stejně jako v roli, asi by mi to nešlo. Neumím si z někoho dělat legraci, jako si ji dělal Tablet z královny, a taky bych asi neuměla být tak unuděná a otrávená z někoho jiného jako on.

Byl to fajn pocit, když se lidi v hledišti smáli. Někdy jsem se i já na pódiu rozesmála, když jsem mluvila s Ondrou jako královnou.

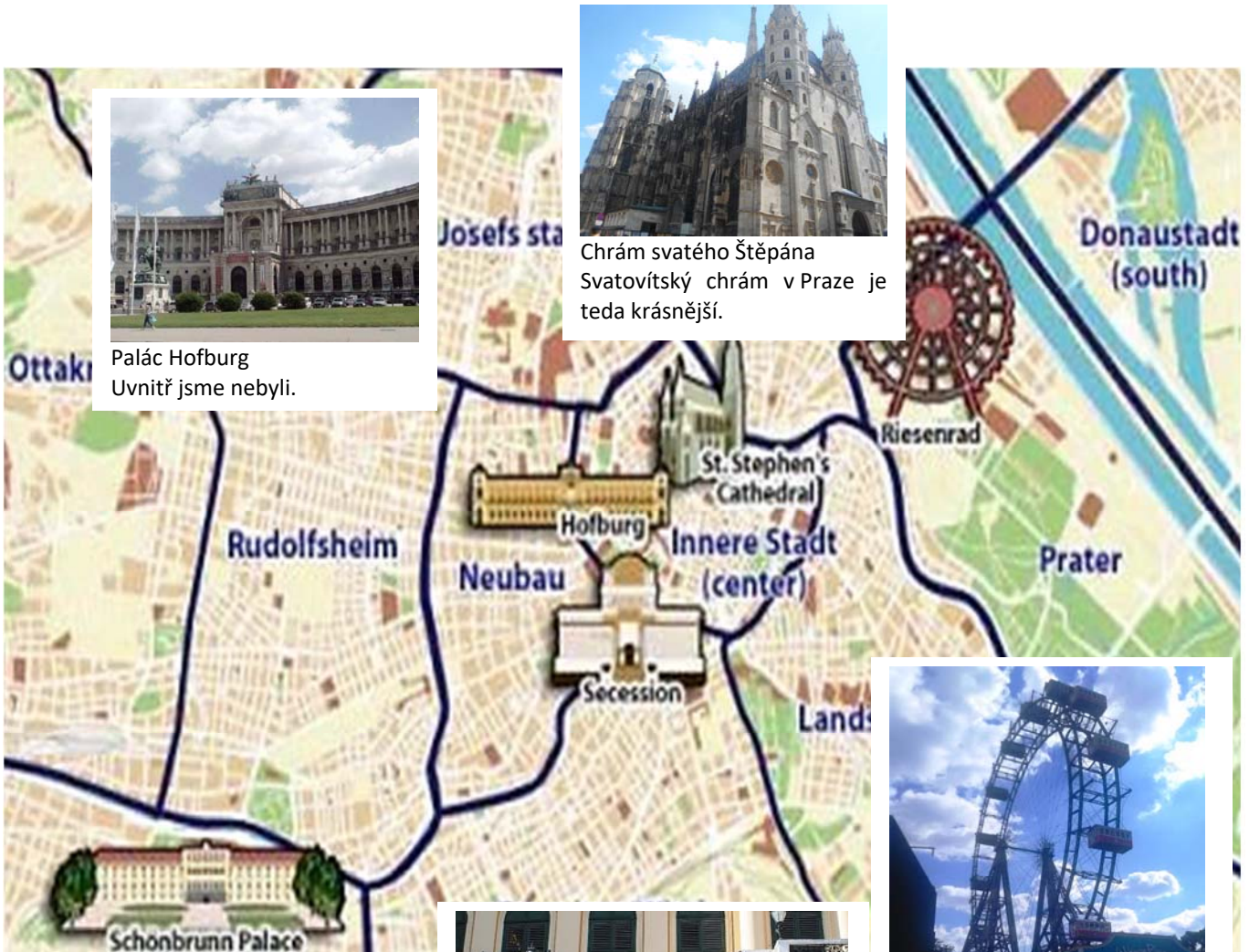
Nikola Tlustá, 6. B

Navštívit Vídeň a ...

Průvodce

Koncem května jsme byli ve Vídni, hlavním městě Rakouska. Je to pěkné město, ve kterém jsou historické památky, ale také atrakce, na které jsme se moc těšili, hlavně Prátr. Užili jsme si od každého něco. Kdybychom chtěli projít všechno, co stojí za zhlédnutí, museli bychom tady být déle než jenom jeden den. Ale i tak jsme odjžděli se spoustou zážitků.

Pořídili jsme spousty fotek, ze kterých jsme se pro čtenáře (Zá)školáčka rozhodli vytvořit něco jako průvodce místy ve Vídni, na která by určitě neměli zapomenout, až do Vídně pojedou.

Palác Hofburg
Uvnitř jsme nebyli.

Chrám svatého Štěpána
Svatovítský chrám v Praze je teda krásnější.

Císařský zámek Schönbrunn
Někteří z nás si říkali, že by ho jako své letní sídlo taky brali.

Schody do paláce Schönbrunn jsou fotogenické.
Úsměv, prosím! Ať vypadáte aspoň tak dobře jako to schodiště.

Tak toto je pověstné obří kolo Riesenrad v Prátru. Je prý z něho bezva pohled na celou Vídeň. Je 120 let staré, takže je to už historická památka. Možná právě proto jsme na něj nešli (nebo to bylo kvůli ceně vstupenky?).

V zahradách Schonebrunnu mají takovou krásnou kašnu. Chvilka posezení u ní vás perfektně uklidní. Voda šumí, oči se klíží ... hlavně do ní nepadnout, už vás z ní nevyloví.

V Muzeu kočárů je na co se dívat. Tak se svézt v tomhle kočáře jako kdysi Marie Terezie. To by bylo.

Tak tohle je v Domě moře. Koukáte na ryby pěkně z očí do očí. Tahle je větší než moje hlava.

No a pak si dáte před odjezdem nějaké to vzrůšo, jako naši kluci na Black Mambě. Dost si to užili, vylezli pěkně zelení.

Taky můžete zkusit atrakci Volný pád. To vás pěkně vystřelí nahoru a ... pak vás šupem spustí dolů. Je to dobré na žaludek. Vřele doporučujeme.

A když všechno završíte jízdou na tomhle, není co řešit. Když celí mokří vystupujete, krásně se vám podlamují kolena.

Prater je ten nejlepší adrenalin, jaký si můžete užít. Jenom si nezapomeňte s sebou vzít dost peněz.

Michaela Fornalová, Daniela Pospěchová, 7. A

Devátáci na eskalátoru

aneb Hnojník v Praze

Fotoreportáž

Kam jinam jsme mohli jít nejdřív? No ke koni. Že je Praha stověžatá? Spíš lešenářská, to jo!

Červená budova před vámi je Karolinum. Tady budu promovat, nebo budu herečkou v Tylově divadle za vámi.

Co to vidí oko mé?
No to snad ne!?
Žádný holub na střeše. - Zas lešení.

Pěkné lešeníčko, co?
Už nám ten kostlivec cinká ...

Náhdera. To ještě půjdeme tak daleko?

A tady vidíte poslední sochu na Karlově mostě.
Kačo, pohni!!

Vzhůru nekonečnou cestou tou ...
Je to ještě daleko?

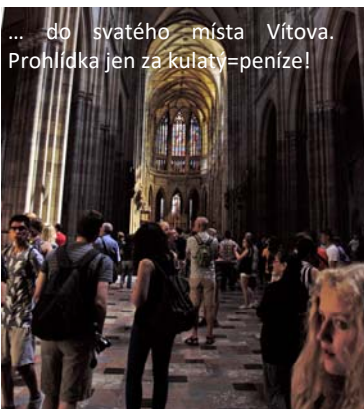

Pane, víte, že vaším nezadatelným právem je sedět?

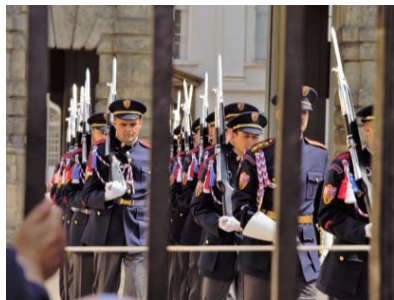

Snažili jsme se propašovat Jägera, ale byli jsme odhaleni.

Až když projdete tímhle, můžete nahlédnout semhle ...

... do svatého místa Vítova.
Prohlídka jen za kulatý=peníze!

Výměna hradní stráže je hlavně podívaná.

A zahlédli jsme světlo na konci tunelu.

Pražákům je blaze. Šlapou si chladivou vodu ... a my hnojníčtí chudáčci jen z mostu přihlížíme.

Oni na šlapadlech a my šlapeme k Petřínu. No je to spravedlivé?!

Tak co, děcka, přidáte se? Po svých na pražskou Eiffelovku? To snad nemusíme, ne? ... A výtah tady nemají?

Hele, vidíš ty mravenečky na Karlově mostě?

Tyyy jo, to je pohled!

Konečně jsem dlouhý, jak jsem vždycky chtěl.

Hurá!! Krokem dlouhým na ubytovnu. Svět a Praha patří nám.

To tam je mercedes? Ty máš starosti. Já už nohama sotva pletu.

Jééé, coca-cola! Mekáč to jistí.

Jde se pařit?!!! Hele, dopřejte svému doprovodu chvilku odpočinku.

Nikdy není pozdě na rozcvičku. Zvlášť když ti ulítne nějaké to hmm ... slovo, že? To se pak cvičí.

Ach jo, zase do výšek. S plnou polní vzhůru na Vyšehrad. Aha, Šemík. Už si vzpomínám.

Taková malá branka k poslednímu odpočinku velkých lidí? Jsme tady dobře? Jo, a je tu Božena a Kájové – Čapek a Mácha. A taky František. - ??? – No Křížik.

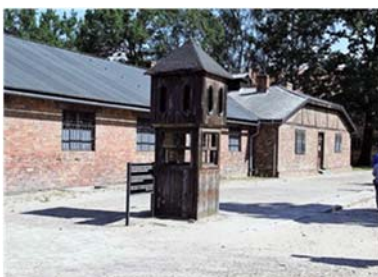
Místo, kde tuhne krev v žilách

Reportáž

Exkurze do Osvětimi bývá na naší škole každý rok. My deváťáci jsme si byli jistí, že tam pojedeme i letos. I když už někteří měli za sebou exkurze do Vídně a do Prahy, jeli jsme do Polska skoro všichni. Z výuky jsme věděli, že v Osvětimi byl za 2. světové války koncentrační tábor, ve kterém zahynul milion Židů. Nedovedli jsme si ale představit, jak takové místo vypadá, a teď jsme ho mohli vidět na vlastní oči.

V Auschwitz foukal vítr. Průvodkyně říkala, že tak to tam je pořád, v létě i v zimě, když je třeba -20°C . Představovala jsem si, jaké to muselo být hrozné, když vězni museli v té zimě stát na nádvoří tak dlouho, až vyčerpáním zemřeli.

Celý tábor je obehnaný vysokým plotem z ostnatých drátů. Do těch drátů vháněli elektrinu silnou 1000 V, to je tolik, že to člověka zabije.

Tak nacisté chtěli zabránit vězňům v útěku. Celý tábor byl ještě střežený vojáky, kteří byli na každém rohu.

Někteří lidé se na dráty vrhali v sebevražděných úmyslech, aby už dál nemuseli snášet mučení a další utrpení.

Každému vězni nacisté vytetovali na ruku číslo, pod kterým pak o něm vedli záznamy. Taky každého vyfotili. Fotky vězňů, kteří v Auschwitz zemřeli, jsme pak viděli na stěnách chodby v jedné budově. Byl to smutný pohled, bylo jich tam tolik, že se ani nedaly spočítat. A to nebyly fotky všech, kteří tady zahynuli.

Ty lidi mučili a popravovali je bez soudu. Viděli jsme několik takových míst, která složila k popravám, ale nejhorší byla plynová komora. Tam nás zavedli na závěr prohlídky v Auschwitz. Je to to nejvíce ponuré místo, které znám. Je to celkem malá místnost,

bez oken, jenom ve stropě jsou otvory, kterými vháněli plyn cyklon B. Na tom místě jsem se cítila hodně špatně. Čím dál tím víc jsem si uvědomovala, že života bychom si měli vážit ze všeho nejvíce.

Nacisti si plechovky od toho plynu schovávali, jako všechno. Viděli jsme jich jenom malou část, a i tak to působilo jako děs.

Opravdu si schovávali všechno, takže jsme viděli haldy bot, hromady kufrů, šílené množství osobních věcí, kartáčky na zuby, hřebeny, brýle, všechno museli ti vězni odevzdat, taky místnost plnou plechového nádobí. Ale nejhorší byly vlasy, ze kterých dělali látky a koberce.

Z Auschwitz jsme se přesunuli jenom o kousek dál do tábora v Brzezince. Ten vypadá úplně jinak. Je to obrovská plocha, která je uprostřed rozdělená kolejemi. Přijížděly sem vlaky se Židy z celé Evropy.

Ti lidé byli namačkaní ve vagonech, ve kterých se jinak převážel dobytek nebo zboží.

Tady z vagonů vystoupili a hned je třídili. Některé poslali hned do plynové komory, děti rodičům vzali, ostatní rozdělili do mužské a ženské části.

Šli jsme tou dlouhou cestou uprostřed, na jedné straně byla za ostnatým drátem ženská část, ...

... na druhé straně mužská. Do nebe trčí samé komíny. Kam až uvidíte, jsou samé komíny. Zbyly tady po dřevěných barácích, které tu byly pro vězně.

Zavedli nás do takového baráku. Nebylo tam nic než třípatrové palandy na spaní. Tady bydleli jenom muži. Nevím, jak tady mohli žít, hlavně v horku v létě, nebo v zimě, když mrzlo a škvírami mezi prkny foukal ledový vítr.

Kde ti lidi vařili? Nevařili, dostávali něco jako jídlo, co skoro nestačilo ani k přežití. Průvodkyně nám ukázala fotografie těch lidí, vypadali spíš jako kostry, jako by to ani nebyli lidé.

A co hygiena? Žádná tady nebyla.

Všechny vězně najednou vyhnali dvakrát za den na takovou společnou „místnost“.

I když jsem to viděla, nedovedu si představit, že takto mohli ti lidé žít.

Prošli jsme tou dlouhou cestou až tam, kde byly pozůstatky dalších plynových komor. Byly určitě mnohem větší než ta v Auschwitzu.

Vraceli jsme se kolem ženských baráků. Průvodkyně nám řkala, jak ženy v táboře žily. Bylo strašné slyšet o tom, co se dělo, když byla žena těhotná. Některé ty příběhy jsou doslova neuvěřitelné. A přesto se staly. Doktor Mengele, který byl jako postava ze špatného hororu, byl bohužel také skutečný.

Když jsme se blížili k bráně do tábora, byli jsme rádi, že se máme kam vrátit. Jeli jsme domů.

Šikulové v pohybu

Okénko do družiny

V době, kdy se blíží konec školního roku, jsme unavení a nemůžeme se dočkat vytoužených prázdnin, družina Šikulů jakoby ožívá. Děti jsou neustále v pohybu, v klidu je neudržíte. Pohybové aktivity jsou přesně to, co jim pomáhá vyrovnat se s náročnými úkoly závěru školního roku a překonat únavu. Proto trávíme spoustu času míčovými hrami a procházkami. Za pěkného počasí jsou školní zahrada a hřiště k nezaplacení. Děti si tady protáhnou celé tělo a uvolní stres po celodenní školní námaze. Také milují zábavu na prolézačkách, proto častým cílem našich procházek bývá hřiště mateřské školy, kde se všichni vyřádí na opičí dráze. Když nám počasí nepřeje, máme možnost zahrát si v tělocvičně třeba florbal nebo vybíjenou. Jsme zkrátka Šikulové v pohybu.

Míša:

Máme za školou dopravní hřiště. Tam někdy chodíme a hrajeme různé hry. Taky tady bývá dopravní soutěž, kterou pro děti z 1. stupně připravuje naše paní vychovatelka.

Ráda chodím na přední zahradu, nebo se to dá taky brát jako trávníkové hřiště. Tam hrajeme vybíjenou a taky fotbal. Já mám nejradši hru na jelena, ta je nejnapínavější.

Dan:

Paní vychovatelka nám vždycky říká, že je důležité protáhnout si celé tělo, proto pokaždé děláme rozvíčky, venku i v tělocvičně. Já mám ale radši hry.

Vítek:

Chodím s družinou jenom na hřiště, protože jinak mívám kroužek keramiky. Skáče tam přes švihadlo a já mám nejradši twister.

Míša:

Když jdeme na procházku, máme vždycky nějaký úkol. Tak třeba teď na jaře jsme pozorovali ptáky. Taky si všímáme kytek. Líbily se mi blatouchy u jednoho rybníčka, takové čisté a výrazné.

Dopravní soutěž

Okénko do družiny

Na dopravní soutěž jsme se dlouho těšili. Paní vychovatelka nás ujistila, že když bude pěkné počasí, budeme soutěžit i venku na dopravním hřišti. Nakonec nám počasí vyšlo, tak jsme si oddechli, že nebude jenom dopravní test. Dokonce jsme si mohli prohlédnout i závodní auto, protože jeden tatínek je závodník a přivezl nám ho ukázat. Soutěž nás bavila.

Nejdříve jsme dělali dopravní test. Hanka říkala, že ji bavilo ho vyplňovat. Ale ostatní se více těšili ven.

Kluci se těšili na závodní auto, a tak je paní vychovatelka při testu povzbuzovala.

Všichni říkali, že se jim nejvíc líbilo, jak si mohli prohlédnout závodní auto.

Dominikovi se líbilo nasadit si helmu a troubit. To jsme mohli všichni, ale udělali to hlavně kluci.

Závodníci pan Zigo a pan Orhalmi si s kluky ještě povídali.

A pak už jsme šli závodit. Bavilo nás soutěžit na koloběžkách.

Dráha nebyla těžká, horší bylo jít s vodou a nevylít ji.

Š
I
K
U
L
O
V
É

Dominik
Zigo
a
Miša
Machan-
drová

Odpoledne se Lvíčaty

Už víckrát jsme dělali akci pro družinu a vždycky to bylo fajn. Takže i tentokrát jsme se na odpoledne se Lvíčaty těšili. Nachystali jsme si pro ně různé hry a soutěže a jeden květnový čtvrtek jsme za nimi zašli.

Adam:

Na začátku se děti rozdělily do čtyř skupinek.

Kristýna:

Paní vychovatelka určila kapitány. Ti si měli vybrat děti k sobě do týmu. Nejdříve to vypadalo, že k sobě nepůjdou, ale nakonec se dali dohromady.

Adam:

Pak měly děti pět minut na to, aby vymyslely název svojí skupinky. Vznikly zajímavé názvy – Mustang team, Třinec, Parodie a Koťátka.

Johanka:

Já jsem na začátku každé soutěže dětem četla, co mají dělat.

Adam:

A z klubu jsme přinesli tabuli, na kterou jsme zapisovali body. Měl jsem i pravomoc za mínus body, kdyby někdo zlobil, ale to se nestalo.

Johanka:

Při první disciplíně se děti poštuchovaly, ale potom si začaly věřit a spolupracovaly.

Adam:

Za každou splněnou disciplínu byly body. První mohli dostat 3 body, když nesplnili, měli 0 bodů.

Kristýna:

Nejdříve měly děti poskládat puzzle. Bylo o třídění odpadů. Měly si připomenout, co do které popelnice vyhazujeme.

Adam:

Já a Tobiáš jsme zatím po celé družině rozmístili spoustu korkových špuntů. Pak měly děti za úkol najít jich co nejvíce.

Tobiáš:

Já jsem si pro ně připravil aktivitu, ve které měly děti hádat, ze které pohádky jsou postavy.

Svatopluk:

Největší přehled měla Kořata.

Kristýna:

Lucka dávala dětem otázky, třeba jak se jmenovala sova z pohádky Tři oříšky pro Popelku. To se jim líbilo.

Johanka:

Pak přišly na řadu dřepy. Počítalo se, kolik jich kdo udělal za minutu.

Tobiáš:

A nakonec měly skupinky za 1 minutu vymyslet co nejvíce slov na písmeno P. Nejvíce jich vymyslela Kořata.

Johanka:

Kořata taky zvítězila celkově. Na vítězství si připila šampusem Rychlé špunty. Samozřejmě že dostala každá z nich i diplom.

Adam Zigo, Johana Pospěchová, Kristýna Valachová, Tobiáš Godula, Svatoopluk Trněný, 5. tř.

Loučení s předškoláky

Okénko do školky

Když se spojí svátek všech dětí s rozloučením s předškoláky a s jejich pasováním na žáky-prvňáky, navíc je teplé a slunečné počasí a panuje dobrá nálada, vznikne oslava, na kterou účastníci hned tak nezapomenou.

Letošní loučení se školkou se opravdu povedlo. 1. června odpoledne se všichni, rodiče, děti, učitelky i žáci velké školy sešli na zahradě mateřské školy, aby se večer rozcházelí bohatší o všechny zážitky, které tady na ně čekaly.

Děti si spolu se svými učitelkami připravily vystoupení, která diváky zaujala svojí nápaditostí. Tak si děti zahrály na hasiče a piráty nebo předvedly, jak už umí třídít odpad.

Se zajímavými sestavami také vystoupily školačky-gymnastky. Program spěl k dlouho očekávané chvíli, k slavnostnímu

pasování předškoláků na žáky základní školy. A pak už se mohlo soutěžit a hrát si a skákat a běhat a pomalovat si obličej a mlsat a ...

Zdravá pětka

Co to je Zdravá pětka? Tak to může být hned několik odpovědí. Jedna z nich je, že máme jíst pětkrát za den, a zdravé jídlo. Druhá může být, že je to soutěž, ve které skupinky po pěti (ale někdy po čtyřech, když to jinak nevychází) žácích připravují zdravé jídlo, třeba svačinku. Jako jsme to dělali my, když za námi přijela paní lektorka, která si s námi povídala o zdravých a nezdravých potravinách. Tak třeba nám dala otázku, čím kromě cukru můžeme sladit čaj a proč je bílý cukr méně zdravý než hnědý. Ne každý uměl odpovědět.

Taky jsme dostali táč s ovocem a zeleninou a měli jsme vytvořit obraz, který by byl tak pěkný, že by nás lákal, abychom ho snědli. A taky že ano.

Soutěž o nehezčí obraz proběhla i u prvňáků. Podívejte se, jak to bylo.

Co s tím budeme dělat, kluci?

Co říkáte, takhle?

Jo, to je ono.

Ta krajina je k nakousnutí! Takovou svačinku si dáme líbit.

Když tohle dám semhle, tak z toho bude pěkný rybník, co říkáš?

Líbí se vám? Akorát k nakousnutí, že? Mňam, to bych si hned dal.

Taky že jsme za ni dostali diplom.

A taky jsme si ji hned snědli.

Co to je, když se řekne ... ekotým

Ekotým je skupina lidí naší školy, kterým není jedno, jak se chováme k naší Zemi.

Kronikářka ekotýmu Agáta Unucková zapisuje vše, co členové týmu dělali a jak je to bavilo. Proto jsme se na ni obrátili, aby našim čtenářům sdělila odpovědi na několik otázek.

Kdo a kdy ekotým založil?

Agáta a Nela na podzim loňského roku.

Kolik má členů?

Dnes nás je 8: František Žuk, David Šimeček, Lukáš Hrádek, Martin Kohut, Nela Wardasová, Agáta Unucková, Lenka Kovářová a Jakub Reinchenbach, ten na fotce chybí. Tým je tedy složený ze žáků tří tříd, 8. A, 9. A a 7. A.

Nela snímá vzorek z klávesnice v počítačové učebně

Jaká nálada panuje na schůzkách ekotýmu?

To je dobrá otázka. Atmosféra schůzek je to, co mnohé na ekotýmu baví a díky čemu se těší na každé setkání.

Jak často se scházíte?

Jednou týdně – každý čtvrtek.

Bude ekotým fungovat i příští rok?

Určitě. Už se těšíme!

V čem všem už mají ekotýmáči prsty?

Za necelý rok jsme nalepili cedulky na vypínače světel, podíleli jsme se na přípravách Dne Země, pomáhali jsme se sběrem papíru, vytvořili jsme vlastní nástěnku, zúčastnili jsme se soutěže Ekolympiáda, kterou jsme vyhráli a vzdělávali jsme se na filmovém festivalu Ekofilm. Dokonce jsme kultivovali plísně.

Stěr z toalet

Kultivovali plísně? Proč?

Napadlo nás zjistit, jaké druhy plísní tady na škole máme. Uvařili jsme si naše vlastní živné médium. Potom jsme udělali stěry z různých míst ve škole a nanесли je na roztok. Pak už jsme jenom čekali, co se objeví. Po několika dnech opravdu některé plísně vyrostly. Samou radostí jsme je hned strčili pod mikroskop. To bylo něco!

Klávesnice v počítačové učebně
Nárůst plísní po 18 dnech.

Umyvadlo na toaletách – po 11 dnech

Bez nárůstu plísní a bakterií – pravděpodobně z důvodu pravidelného používání dezinfekčních úklidových prostředků.

Náš ekotým přivezl zlato z Ekolympiády

Reportáž

Tři zástupci školního ekotýmu se 24. května zúčastnili Ekolympiády, která se konala v Městské knihovně Havířov, a přivezli zlato. Družstvo tvořili žáci 8. A třídy Martin Kohut, Agáta Unucková a Nela Wardasová.

Nela s Agátou se rozhodly podělit se se čtenáři našeho časopisu o své zážitky a dojmy ze soutěže.

Hned na začátku musíme říct, že knihovna v Havířově nemá příjemné prostředí. Už vstup do budovy by chtěl opravit.

Nahlédli jsme i do zadní části, když jsme plnili úkoly na jednom stanovišti. Na terase to vypadá takto.

Dokonce i uvnitř budovy jsou prostory stísněné a takové jako tmavé, i když na fotkách to tak nepůsobí.

Bylo nás tam celkem dost, deset skupin na osm stanovišť.

Měli jsme pocit, že pořád čekáme. Na začátek soutěže, před stanovišti ...

Nakonec jsme se vždycky dočkali. Procházeli jsme osmi stanovišti, na těch čekaly zadavatelky, které nám dávaly úkoly. Ta na prvním stanovišti byla vcelku sympatická.

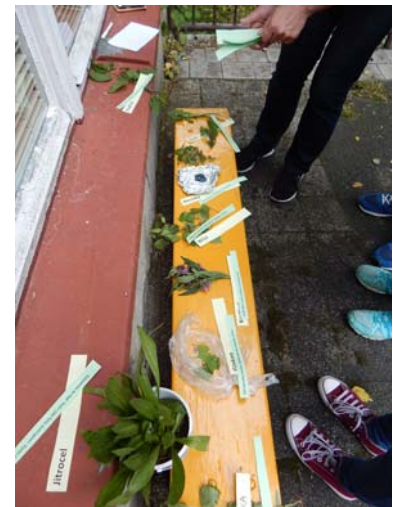

Trvalo nám 50 sekund, než jsme na internetu našli informaci o aktuálním stavu ovzduší nad Havířovem.

A dál jsme se bavili o znečišťování ovzduší a o tom, jak se dá jednoduše zjistit přítomnost pevných částic ve vzduchu.

A šli jsme na druhé stanoviště, kde jsme poznávali rostliny a přiřazovali k nim lístečky s označením léčivých účinků.

To bylo snadné. A byl spíš přírodopis než ekologie.

Na třetím stanovišti nás čekaly obrázky historických řemeslných nástrojů. Měli jsme je pojmenovat a říct, k čemu sloužily. Šťěstí, že jsme měli Martina, protože on všechny opravdu znal z dědova hospodářství. Jenom jsme hned nechápali, jak ty nástroje souvisí s ekologií. Ty souvislosti jsme pochopili až později.

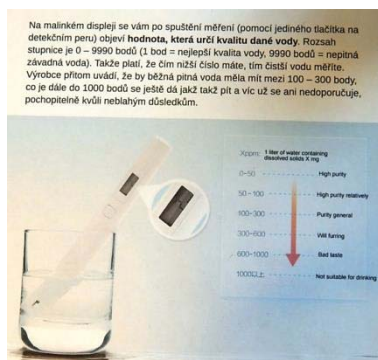
A pak přišlo stanoviště, na kterém jsme splnili všechny úkoly, ale přesto jsme nedostali plný počet bodů.

Odpovědi na otázky jsme měli vyhledávat v knize. Orientovali jsme se v ní dobře. V časovém limitu jsme našli a zodpověděli vše. Příkladem otázky může být třeba: Kolik CO₂ vypustí letadlo během letu z Prahy do New Yorku?

Zajímavou úlohu jsme řešili na dalším místě. Na stole stály tři sklenice naplněné tekutinami, odstátou limonádou, vodou z potoka a vodou z kohoutku. Úkolem bylo pomocí měřicího zařízení zhodnotit, která tekutina je pitná. Hádejte, která byla nejméně vhodná k pití. Nebudete věřit, ale limonáda.

Pak přišly na řadu mikroskopické snímky, ze kterých jsme měli poznat, co vlastně vidíme. To byl zase spíš přírodopis, ale moc zajímavý.

Poznali byste, co je na tom obrázku v počítači?

Taky jsme dumali. Je to mol.

Na předposledním stanovišti nás pro změnu čekal velmi snadný úkol. Měli jsme sdělit 10 prvků z neobnovitelných zdrojů, které se používají pro výrobu mobilů. To byla hračka.

No, a na závěr nás čekalo toto:

Nikdy bychom neřekli, že na soutěži o ekologii budeme nasazovat pleny miminu a oblékat ho.

Samozřejmě že šlo o to, že bavlněné pleny jsou z přírodního materiálu, jsou tedy ekologičtější než ty jednorázové „umělohmotné“.

Na vyhlášení výsledků soutěže jsme zase čekali celkem dlouho, ale sladká odměna – dort a vítězství – stála za to.

Nela se o dortík, který ale vůbec nevypadal „ekologicky“, starala až do školy jako o oko v hlavě. Proto měla přednostní právo ochutnat ho jako první.

Otázka pro ...

Zajímavé osobnosti naší školy

... žáka 8. A Martina Kohuta

Ty snad víš o rostlinách všechno. Jak to?

K zahrádkaření a zemědělství mě přivedli moji dědové, když mi bylo pět let. Dokud měl děda „hospodárku“, byl jsem vždy rád, že mu mohu pomáhat, ať už ve chlévě, na louce, nebo na poli.

Svou vlastní zahrádku jsem měl také už od pěti let. Pěstoval jsem na ní ředkvičky, rajčata a hrách. Když by se mě někdo zeptal, co mě na tom nejvíce baví, musel bych říct, že všechno. Ale přece jen je to asi pozorování rostlin a „hrabání se“ v zemi.

Doufám, že mi záliba v zahrádkaření vydrží dlouho.

18. května se Martin poprvé zúčastnil okresní soutěže Mladý zahrádkář a hned s velkým úspěchem. Obsadil 2. místo. Součástí soutěže byl nejen vědomostní test, ale hlavně poznávání rostlin, kdy měl za úkol poznat 50 okrasných i volně rostoucích rostlin.

Martin se spolu se spolužačkami Agátou a Nelou 24. května zúčastnil krajské soutěže Ekolympiáda. I tady byla součástí soutěže práce s rostlinami, kde Martin uplatnil svoje znalosti. Přispěl tak k celkovému vítězství jejich družstva AgNeMa.

... třetíka Štěpána Guziura

Jak ses dostal k tančení? Co rád tančíš?

Už od malička rád tančím. S mamkou jsme přišli na to, že mám k tančení vlohy, a trenér nám to potvrdil. A mamka mě k tomu vede. Rád dělám i jiné sporty, ale nejraději mám tančení.

Nejvíc mě baví jive, protože je rychlý. U něho se nejvíc zapotím.

Teď zrovna netrénuju, protože jsem si namohl vazy. Celkem mi tančení schází, hlavně soutěže, protože rád soupeřím s kamarády.

Štěpán už asi dva roky trénuje latinskoamerické tance a před rokem a půl začal jezdit na soutěže. Letos se zúčastnil Brno Open 2017, kde spolu s partnerkou Kájou Jelínkovou, spolužačkou ze třídy, obsadili 3x 3. místo, 2x 2. místo a jedno 1. místo. Tančili tady čaču, jive a sambu.

... Elišky Gorecké z 9. A

Co kreslíš nejraději?

Jako malá jsem nejraději kreslila koníky, potom princezny a nyní oči, obličej a krajiny. Při kreslení mě pohání vidina výsledku, který však není vždy totožný s mým původním záměrem. To se shodou okolností přihodilo i mému výtvaru, který vyhrál soutěž v Praze.

Ráda všelico tvořím, nástěnky, dekorace do pokoje, dárky pro rodinu i kamarády. Od mala ráda kreslím, proto jsem už tehdy začala chodit do výtvarné školy. Nakonec budu ve výtvarné činnosti pokračovat na střední umělecké škole v oboru výtvarní tvorba a šperk, která je v Ostravě.

Každému mohu doporučit: Dělej to, co tě baví. Jdi za svými sny, protože pak tě život bude bavit daleko více.

Eliška se zúčastnila výtvarné části soutěže Klubu ekologické výchovy u příležitosti Mezinárodního roku cestovního roku. Její Krajina pod Řípem získala 1. místo.

Krajina Elišky Gorecké

Eliška Gorecká z 9. A získala se svou Krajinou pod Řípem 1. místo v soutěži Propagujeme turistiku v regionech Čech, Moravy a Slezska, kterou uspořádal Klub ekologické výchovy. Pro cenu si Eliška jela 12. června do Prahy na Ministerstvo zahraničí ČR.

Eliška Gorecká, 9. A

Ceny se předávaly v Černínském paláci v Praze. Jela jsem tam s maminkou, tak trochu jsme naši cestu pojaly jako výlet. V paláci na nás zapůsobily velké prostory s překrásnou architekturou a výzdobou. Stěny v místnosti, ve které nám předávali diplomy, byly pokryté gobelíny. Také jsme si mohli na panelech prohlédnout všechny oceněné práce, výtvarné, literární i fotografie. Zapůsobil na mne hlavně obrázek Libušína (slavné stavby na Pustevnách, která nedávno vyhořela a na její obnovení se sešly peníze z celé republiky, pozn. RED), byl propracovaný do všech detailů. Z fotografií byl opravdu nejlepší Západ slunce, který vyhrál 1. místo. Z literárních prací mě nejvíc oslovily pohádkové příběhy třídy páťáků, ke kterým každý z nich nakreslil hlavní postavu. Předávání cen bylo opravdu slavnostní. Moc si vážím toho, že jsem se mohla setkat s tak významnými lidmi, jako je předseda Zeleného kříže a předsedkyně Klubu ekologické výchovy.

Čtenářský koutek Marka Witase

Proč rád čtu? No prostě mě to baví. Když se do příběhu začtu, musím číst až do konce. V každé volné chvíli pak musím otevřít knížku a už nevnímám nic jiného, než co se děje s postavami.

Doma mě musí od čtení vyhánět, ale na druhou stranu zase říkají, že je lepší, když čtu, než bych měl pořád sedět u počítače a hrát hry.

V poslední době mám rád příběhy Thomase Breziny, hlavně ty s Klubem tygrů. Jsou tak napínavé, že je opravdu nemůžete přestat číst, jen abyste se dozvěděli, jak to dopadne.

Je to skvělé čtení na prázdniny. Když mohu doporučit, tak třeba příběh Samurajův meč.

Název knihy:	Klub tygrů – Samurajův meč
Autor:	Thomas Brezina
Nakladatelství:	Fragment
Rok vydání:	2017
Počet stran:	136

K čemu jsou tyto údaje dobré?

Třeba abyste zjistili, jestli ten počet stránek je pro vás hodně nebo akorát. Nebo je dobré si zapamatovat autora, protože si třeba budete chtít od něho přečíst i jiné knihy.

Klub tygrů jde do divadla na představení o japonských samurajích. Při představení však zloději převlečení za techniky napadnou jednoho z vystupujících samurajů a ukradnou mu meč.

Klub tygrů se okamžitě pouští do pátrání, při kterém se seznámí s mladým Japoncem, který uctívá práva samurajů a ukazuje lidem jejich dovednosti. Ten jim pomůže.

Najdou šéfa zločinců, který je úplný blázen do japonských věcí. Není divu, že ukradl samurajské meče. Pak ale Tygři zjistí, že jeden z mečů má na sobě zvláštní vrypy. Jejich rozluštění je klíčem k zámku japonské skříně, ve které je ukryta spousta starožitností. Ale najdou Tygři ten správný klíč? A postarají se o to, aby nepadl do špatných rukou?

Je na vás, čtenářích, jestli se to dozvíte.

Titulní strana podle mě Okénko do čtenářských děl

Naši čtvrtáci rádi berou do rukou knihy a nechají se unášet do světa fantazie. Jistě s hrdiny příběhů prožívají neobyčejná dobrodružství. Jak jinak by mohli vytvořit tak nápadité titulní strany knih, které přečetli? Inspirací jim byli nejen sami hrdinové, ale také prostředí, v němž se příběhy odehrávají, události, ke kterým došlo, a dokonce i předměty, s nimiž příběhy souvisí.

RED

Žáci 4. třídy

Dopis hrdinovi z knihy

Okénko do čtenářských dílen

Ahoj, Jamesi!

Dnes jsem četl, že jsi s detektivem Fixem a dvanáctiletým klukem prozkoumal tajnou továrnu, která, když jste odcházeli, vybuchla. Chtěl bych s Tebou prožít dobrodružství v horách Transylvánie a pomoci Ti při honbě za padouchem Virgilem Adrianem, který chce ovládnout svět. Radím Vám, abyste prozkoumali trosky té továrny. Můžete tady nalézt důležitou stopu.

Zase Ti napíšu. Ahoj.

Marek

Ahoj Miki,
píšu ti, protože mámou musím čas a dlouho jsem ti
nepsalal.

Pěju ti, aby, našla svého detektiva a, aby v
minulosti našla jeho lili a tina. Doufám, že
odhalíte tajemství, ještě byvalý majitel na druhé
straně a, nebo se ho jsem povídám. A Timovi
pěju hodně štěstí v hurnojě, až porazí vyřídí z
kovaně stěže. A pokud ať vám nepřestě čas
jinak by jste v době střetování našli přátel.
A věřte, že, až bude čas, tak na váma
kolombus přijde.
Tak zatím čau, kaja.

Ahoj Ančo a Pepku
dneska máme čtenářskou dílnu, a tak vám píšu.

Dovídala jsem se, že jste Ančo byla obom! Asi to bylo hodně
nepříjemné.
už tak moc se jí musela jít do velkého vytažení
skladu. Ale od pana Altiho to dovozní bylo hodně jednou bych
si chtěla taky vykoušet být ta velká a honit lupiče, který
jdu po silnici v autě. Byla by to zábava, ale radši
hůštanu tak malá jak jsem já.
Mějte se hezky Marek.

Ahoj, Michale!

Já mám taky nej
kamaráda, Vítka. Taky
děláme lumpárny, ale ne
tak velké jako vy. Chtěl
bych Ti pomoci. Podle
mě bys neměl tak moc
zlobit. Filda Tě úplně
zblbne a Ty nakonec
budeš jako on a budeš
dostávat ještě víc
puntíků. A už nikdy
neber domů cizího psa.
Ahoj.
Vojta

Ahoj Petře,

udělala jsem si na sebe čas a tak ti píšu. Udělaly se moučič
hodně věcí, byly posnad zvířátko, které děda má doma
i v lese, protože je myslivce. Pěju ti, aby se ti udělaly
lístky a taky, aby se vám podarilo chytit pytláka, který
chytá parši po lese do kberce jeji malom šlepk.

Žáci 4. tř.
pod vedením
paní učitelky Lehner

Pohledy do četby

Okénko do čtenářských dílen

Doporučuje Nela Wardasová, 8. A:

Kniha: Všechny malé zázraky
 Autor: Jennifer Nivenová
 Nakladatelství: Yoli
 Rok vydání: 2015
 Počet stran: 352
 Žánr: román

Hlavními postavami jsou Theodor a Violet. Oběma je osmnáct let.

Violet je chytrá, inteligentní a trochu upjatá.

Theodor je originální, přemýšlivý a svobodný.

Také se mi líbil autorčin záměr říct lidem to, že i když někdo trpí psychickou poruchou, nemusí se za ni stydět, jako právě Theodor, který přesto byl mou oblíbenou postavou pro svou odvahu a originalitu.

Největší starosti mi však dělala Violet. Bála jsem se, že zůstane ve své ulitě a nikdy nebude svobodná.

Doporučuje

Aneta Ptáková, 8. A

Kniha: Like me – Každé kliknutí se počítá
 Autor: Thomas Feibel
 Nakladatelství:

Mladá fronta

Rok: 2013

Stran: 133

Žánr: román

Hlavní postavou je Kara. Je jí čtrnáct let a je jedináček. Na hlavě má vrabčí hnízdo, nosí pruhovaná trička, jeansy a tenisky. Její táta je architekt a má o Karu pořád starost.

Příběh je vlastně o tom, jak Kařina nová kamarádka Jana dělá všechno pro to, aby byla, nebo spíš vypadala, ve všem nejlepší, a je jí jedno, koho zradí. Jana Eddiho a Karu odkopla, i když to byla právě ona, která navrhla, že půjdou do On show.

Zjistila jsem, že i když někdo může celou dobu vypadat, že je sympatický, nemusí takový být. Jana mi pak byla nesympatická, protože se přetvařovala.

- Kniha mi připomněla, že se nemáme chovat jako něco, co nejsme, abychom se někomu líbili, nebo abychom někam zapadli.

Řekni to komiksem

Okénko do čtenářských dílen

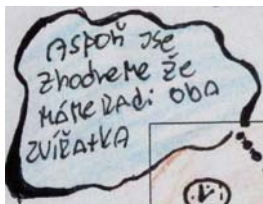
Komiks? Jednoduché. Příběh vyprávěný v obrázcích s minimem psaného textu.

Jak ho vyrobíš?

Vezmi papír, tužku a namaluj ... situaci z knihy, kterou právě čteš.

Tak takové zadání jsme dostali od paní učitelky Valáškové v jedné čtenářské dílně.

Podívejte se, co z toho vzniklo.

Předloha: Edgar Allan Poe, Černý kocour

Autor komiksu: Jakub Palach, 7. B

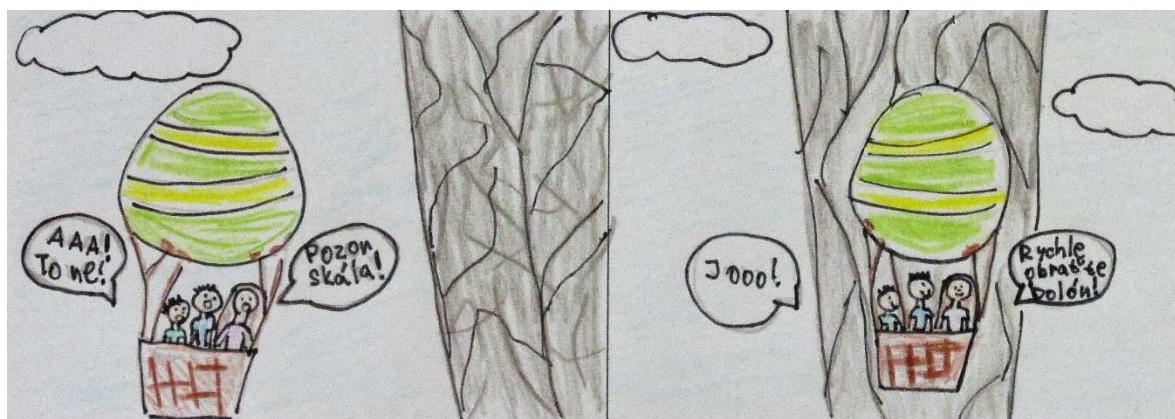
Předloha: Rick Riordan, Percy Jckson – Bitva o labyrint

Autor komiksu: Nela Wardasová, 8. A

Předloha komiksu: Patrick Carman, Elyonova země – Hvězdný poutník

Autor komiksu: Eliška Farníková, 7. B

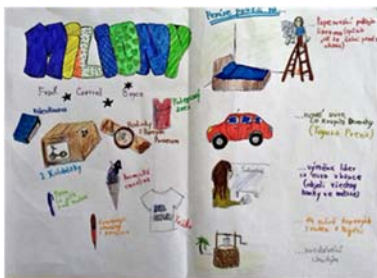
Mgr. Jarmila Valášková

Trochu jiná čtenářská dílna

Běžně ve vyučování nepracujeme ve skupinkách, proto bylo pro nás nové, když paní učitelka přišla s tím, že to zkusíme ve čtenářských dílnách.

Skupinky se vytvořily náhodně, podle toho, kdo si vybral jakou knihu. V nabídce bylo celkem sedm titulů, takže vznikl stejný počet skupin. Mezi námi jsou dobří čtenáři i takoví, kterým se čte těžko. Proto jsme měli vždy čtrnáct dní na čtení a následně jsme ve čtenářské dílně plnili úkoly, které s četbou příběhů souvisely. Ty úkoly nám pomáhaly v tom, abychom si všímali hrdinů příběhů, hlavně jací jsou a jak řeší různé situace, jaké situace to jsou, proč se do nich dostávají, jaké jsou mezi nimi vztahy ..., ale také kde se příběhy odehrávají atd., nebo třeba k čemu to všechno vede a taky jestli ... Prostě nás nutily k přemýšlení.

A pak přišla paní učitelka s tím, že si máme ve skupinách připravit prezentace. A zase to bylo něco, co je pro nás nové. Zatím je pro nás těžké nedomlouvat se jen ve dvojicích, ale ve skupině, kde jsou čtyři lidé. Možná proto jsme přípravu nechávali na poslední chvíli a byli jsme pak nervózní, jestli se budeme dobře vyjadřovat, a hlavně jestli to, co budeme říkat, bude správně. Byly to nervy, protože jsme věděli, že se pak ještě budeme k prezentacím vyjadřovat. Nakonec jsme všechno zvládli dobře.

Líbila se nám prezentace kluků, kteří četli Graviton, bylo to hodně zajímavé. Ale nakonec byl stejně nejlepší Jablečný koláč naděje. No a pak zaujal příběh z knihy Milion, hlavně jeho závěr.

Michaela Fornalová, Silvie Konečná a Daniela Pospěchová, 7.A

Poupátka se rozvíjela ve Stříteži

Naše škola každý rok vysílá několik našich malých zpěváčků na pěveckou soutěž Rozvíjej se, poupátko. Letos se jí zúčastnily také Karolína Labudová a Tereza Radová ze 3. třídy, které zvítězily ve školním kole pěvecké soutěže. Tady jsou jejich dojmy a postřehy z Poupátka.

Kája: Na soutěž Rozvíjej se, poupátko jsme jely do Stříteže s paní učitelkou Kufovou. Sice jsme se neumístily mezi prvními, ale byla to dobrá zkušenost.

Kája Labudová a Tereza Radová jako vítězky školního kola

Zpívalo se po kategoriích. Vždycky vystoupily všechny děti z kategorie, pak byla přestávka a po ní hned vyhlásili, jak zpěváci dopadli. My dvě s Terezkou jsme zpívaly po první přestávce ve 3. kategorii. Zpívalo nás celkem dost. Nejvíce se mi líbilo, jak zpívala naše Tereza. Ale nevyhrála. To děvče, které v naší kategorii zvítězilo, jsme bohužel neslyšely. Toho, co se mi líbilo, bylo víc. V jiných kategoriích zpívali pěkné písničky. Naše Nikola Tlustá ze šestky zpívala Toulavou, to byla krása. Pak jedna holka hezky zazpívala Cestu. Nebo jiná zase měla anglickou písničku.

Tereza: Když jsem zpívala písničku Rozvíjej se, poupátko, kterou máme všichni jako povinnou, přeskočil mi hlas. To bylo z trémy. Byla jsem dost nervózní. Pak jsem si ale odkašlala a druhou písničku Já jsem muzikant už jsem zpívala klidněji. Moc mi pomohlo, když mi děti tleskaly do rytmu. Když jsem se písničku učila, paní Kufová mi radila, že si mám rytmus vyklepávat nohou. To jsem tady na pódiu vůbec nemusela dělat, děti mi rytmus celou dobu vytleskávaly.

A pak, když nás přestalo bavit sezení, tančily jsme s prvňáčkou Maruškou a tančily. Bylo to fajn.

Kája: Bylo trochu nudné, když všichni povinně zpívali Rozvíjej se, poupátko. Starší měli také povinnou písničku, byla to Plyneš, Olzo, po dolině. Zato jednu písničku jsme si mohli vybrat sami. Nebylo mi líto, že jsme nevyhráli, hlavně jsme si hezky zazpívali.

Tereza Radová,
Karolína Labudová,
3. třída

Hurá na Radovánky

Ať si říká, kdo chce, co chce, Radovánky patří ke konci školního roku. Už je z nich taková pěkná tradice. Takže budou i letos. Ano, budou, ne byly.

To máte tak, zatím se do našeho časopisu nedostaly, i když určitě i loni o to stály. Ale je to už na tom světě tak zařízeno, že poslední číslo našeho časopisu vždy vychází ještě předtím, než Radovánky proběhnou. Proto čtenářům nemůžeme podat svědectví o tom, jaké byly. Avšak! Co se takhle podívat na to, jak se připravují?

Jak se připravují Radovánky? Na to je osvědčený recept.

Každá třída ve škole si připraví nějaké vystoupení. Pak se vystoupení tříd sestaví, aby na sebe navazovala. Potom je moderátoři nějak zajímavě, a hlavně zábavně uvedou. A je program hotový.

Takže záleží na třídách, jaká vystoupení vymyslí. Když budou zajímavá vystoupení, bude zajímavý celý program.

Pojďme se tedy podívat, z jakých „ingrediencí se vaří“ letošní Radovánky.

Tereza Vattesová ze 4. třídy nám prozradila, že na Radovánkách bude vystupovat asi třináct žáků z její třídy, holky i kluci, kteří budou tancovat na písničku Schoscholoza.

„Je to africká písnička, která je z doby, kdy černoši pracovali jako otroci a tuto písničku si vymysleli. Je hodně rychlá, taková aktivní. Měli jsme radost, že když jsme ji předváděli před spolužáky, připadalo jim naše vystoupení dobré. Hlavně je zaujalo, když jsme se uprostřed písničky zastavili a zůstali stát sehnutí. Všichni si mysleli, i když písničku znají a ví, že ještě pokračuje dál, že už je konec. Pak byli překvapení, že jsme znovu „ožili“.“ Tak to je taková novinka.

Písničku nám navrhla paní učitelka a taky s námi nacvičuje. Všichni jsme byli s výběrem písničky spokojeni, máme ji rádi. Taky si užijeme při secvičování hodně legrace. Tak třeba já jsem se při předvádění před třídou začala smát a zapomněla jsem na kroky. Tak to se mi snad na radovánkách nestane.“

Zajímavé bude vystoupení asi 10 až 12členné taneční skupiny žáků 8. B třídy, která je také složená z dívek a chlapců. Filip Bosák, Klára Gocieková a Dorota Roszková prozradili, že si na vystoupení připravují košile a riflové kraťasy. Proč zrovna takové oblečení? Budou tančit country tanec. Při výběru hudby k jejich tanci padaly různé návrhy, ale nakonec se domluvili na písničce Cotton Eye Joe.

Dorota říká: „Asi bude dost vtipných situací, protože všichni máme dělat to stejné a najednou začne Filip dělat něco jiného.“ Filip to bere s humorem: „Chtěl jsem na Radovánkách vystupovat, ale mám popletené nohy. Hlavní je, že nás to baví.“

Vanessa Kwaczková a Lenka Schwarzová ze 6. B vytvořily taneční skupinu, do které přijaly Karolínu Szewieczkovou. Našly si písničky, jednu rychlejší a druhou pomalejší, které je zaujaly svou melodií, a podle předlohy Just Dance už tři týdny nacvičují. Jejich sestava je však trochu jiná.

„Každá se naučila celou sestavu a pak jsme začaly dávat dohromady naše vystoupení. Co se nám nelíbilo, trochu jsme změnily. Třeba místo nějakého kroku jsme daly akrobatický prvek,“ říká Vanessa.

Vanessa s Lenkou vystupovaly na Radovánkách už loni, Karolína je nováček. Lenka uvádí: „Chtěly jsme, aby nás na jevišti bylo víc. Skladba lépe vypadá. Lépe se na vystoupení kouká, když je na jevišti víc lidí. Zato oblečení budeme mít jako loni, potřhané černé legíny, jde to k muzice.“

Také moderátory Radovánek budou žáci. Letos to budou deváťáci Klára Zmijová a Dennis Gálik. Scénář si dělají sami za pomoci češtinářek paní Valáškové a paní Iskrické. Také jim dobrou radou pomáhá spolužačka Tereza Eschnerová. Jejich moderování je obdobou toho loňského.

Denis k tomu říká: „Loni se líbilo, když jsme my moderátoři vedli mezi sebou rozhovor, tak proč to měnit. Hlavně chceme, aby lidé měli dobrou náladu, takže náš scénář připravujeme tak, aby se diváci mezi jednotlivými čísly i zasmáli.“

Klára dodává: „Už jsme spolu moderovali Den matek, kdy jsme měli scénář předpřipravený. Teď ho opravdu tvoříme sami. Hlavně musí být nápad. Pak se připravuje text a doladuje se.“

„No a trochu se nám to komplikuje tím, že sami také účinkujeme v některých číslech. Musíme být schopni se u moderování vystřídat,“ říká Dennis.

Sedmačky Katka Mikulová a Ema Golcová spolu s Natálií Martynkovou vymyslely choreografii pro svou devítičlennou skupinu samy.

Katka říká: „Když celá skupina secvičovala, tak se ještě kroky upravovaly. Není snadné se v tak velké skupině domluvit, ale chceme svoje třídy co nejlépe reprezentovat, tak to nakonec jde.“

Ema: „Je nebezpečí, že když někdo vypadne na některý nácvik, musí potom hodně dohánět.“

Katka dodává: „Trochu nás to stresuje. Ale doufáme, že to v sobotu dobře dopadne.“

Tak jim držíme palce.

Tak to vidíte. Letos se na Radovánkách bude tančit a tančit a tančit. Škola v pohybu. A pak že děti a mládež jenom sedí u počítače!

Je libo něco pikantního?

Recept

Poslední týden v květnu jsme měli ve vaření asijskou kuchyni. Každá skupina připravovala jídlo podle svého receptu, takže to v kuchyňce vonělo všelijakým kořením.

Petrova skupina vařila kuřecí po asijsku s noky. Recept vlastně vznikl na místě, protože jsme si zapomněli přinést některé přísady. Ale zvládli jsme to s přehledem. Platí, že co si navaříme, to taky sníme. Proto víme, o čem mluvíme, když říkáme, že podle našeho receptu připravíte chutné jídlo. Někdo tvrdí, že noky do asijské kuchyně nepatří, že kuře na kari se jí s rýží. My však tvrdíme, že naše kombinace stojí za to, abyste ji vyzkoušeli.

Kuřecí po asijsku s noky

Připravíme si:

na maso:

kuřecí řízky

sůl

koření – kari

sladká paprika

pálivá paprika

olej

červená paprika

na noky:

300g polohrubé mouky

špetka soli

1 vejce

2,5 dl vody

Maso nakrájíme na nudličky, posolíme, okořeníme a dáme do mísy. Přilijeme olej a maso s přísadami prohněteme. Necháme odstát, aby se vše propojilo. Nakrájíme červenou papriku a spolu s masem dáme na rozehřátou pánev. Vaříme pod pokličkou, dokud nebude hotové.

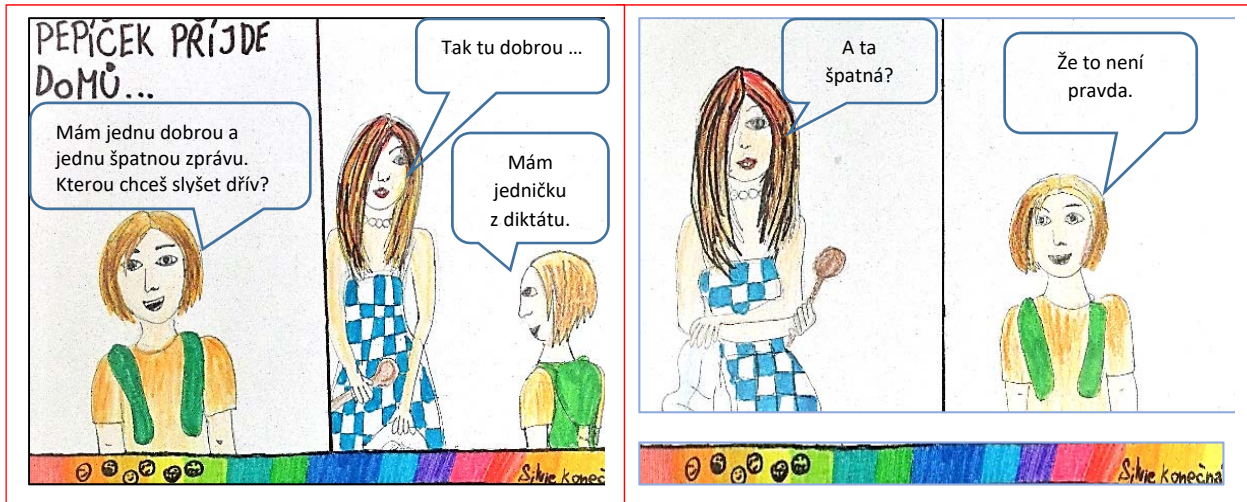

Do misky dáme mouku, špetku soli, vejce a vodu. Umícháme řídké těsto. Z těsta tvarujeme noky a dáme je do vařící vody. Jsou hotové, když vyplavou nahoru, pak je můžeme hned z vody vytáhnout.

Třikrát pro zasmání

1.

2.

3.

Pro zábavu i poučení

Malé mozkové cvičení pro milovníky osmisměrek.

Vyznáte se v bylinách a keřích? Najděte 7 názvů rostlin a další 2 slova, která s nimi souvisí.

L	C	G	K	U	E	Z	Y	H	S	D	B	P	C
Y	E	S	J	P	K	O	P	R	E	T	I	N	A
O	N	V	B	M	V	Z	G	L	Ě	A	T	O	R
F	K	R	A	T	Á	M	P	M	S	V	Z	D	V
T	O	Ž	Z	N	V	T	E	S	N	I	J	R	Í
R	Ě	C	A	Š	D	Z	U	K	Y	Ř	I	J	B
Ů	Ž	V	L	I	H	U	L	M	Á	P	S	M	P
Ž	C	Í	K	R	Z	D	L	Ý	F	O	Á	T	O
E	R	A	A	J	Ě	V	I	E	M	K	Z	Č	J

Jeho drobná, silně olejnatá semena se používají hlavně k výrobě potravin. Plodnice jich obsahuje velké množství.

Na ní to vše roste.

Používá se jako koření, ale má i skvělé léčebné účinky – například uvolňuje křeče a stres.

Dlouho voní, i když ji usušíte. Odpuzuje hmyz a má léčivé účinky.

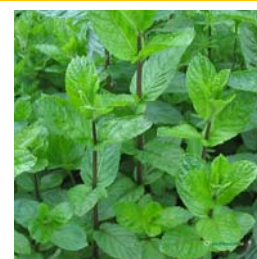
Dříve ji využívali při věštění a rituálech. Koně, kozy a ovce rády žerou její květy, zato krávy se jí vyhýbají.

Je krásná vzhledem, ale její okvětní lístky se pro svou vůni používají k výrobě olejů do parfémů. Plody mají léčivé účinky, obsahují velké množství vitamínu C.

Léčivá bylina. Používá se například při léčbě revma, proti vypadávání vlasů, má protizánětlivé účinky. Mají ji ráda kachňata a housata.

Poskytuje úlevu při nachlazení, bolestech hlavy a špatném trávení, ale slouží i jako ochucovadlo do salátů.

Redakční tým:

Michaela Fornalová, 7. A, Nicola Fornalová, 9. B, Martin Kohut, 8. A, Natálie Kozlová, 9. B, Silvie Konečná, 7. A, Daniela Pospěchová, 7. A, Jakub Staněk, 5. tř., Emma Sušovská, 7. B, Agáta Unucková, 8. A, Nela Wardasová, 8. A, Marek Witas, 4. tř.

Na čísle spolupracovali:

Karolína Labudová, Tereza Radová, 3. tř., Natálie Horníková, Vít Friml, Vojtěch Janecký, Michaela Machandrová, Daniel Uhlar, 4. tř., Adam Zigo, Johana Pospěchová, Kristýna Valachová, Tobiáš Godula, Svatopluk Trněný, 5. tř., Nikola Tlustá, 6. B, Mgr. Michaela Lehner, Mgr. Magda Luzarová, Mgr. Jarmila Valášková, Marie Bijoková, vychovatelka, Mgr. Martina Chromiáková, Bc. Nikola Zarembová

Fotodokumentaci k článkům o akcích poskytli: žáci a učitelé školy

Autorka loga časopisu: Natálie Kozlová, 9. B

Editor: Eva Fojtíková, školní knihovnice

Vydavatel: MZŠ a MŠ, Hnojník 120, p. o.

6. číslo vychází 21. června 2017

Ilustrace na titulní straně: Nina Rakowská, 2. tř.